

XXVIX, FEBRUAR 2023

TVOJE DOBROTE

MOLITEV ZA BOLNIKE

Gospod, usliši našo molitev za vse bolnike in tiste, ki jih zdravijo. Za tiste, ki te ljubijo in ti podarjajo svoje trpljenje: naj v njihovih očeh zasije svetloba tvojega križa, s katerega prihajata odpuščanje in mir.

Za tiste, ki te ne poznajo, naj zaslišijo besedo tolažbe: Pridite k meni, vsi, ki trpite, in jaz vas bom poživil. Za vse, ki so v službi bolnikov in bedijo nad njimi: vsem, Gospod, daj mir, pogum in tolažbo. Amen.

**Poslanica svetega očeta Frančiška
za 31. svetovni dan bolnikov 11. februarja 2023
»POSKRBI ZANJ« (LK 10,35).
SOČUTJE KOT SINODALNO IZVAJANJE ZDRAVLJENJA**

Dragi bratje in sestre!

Bolezen je del naše človeške izkušnje. Vendar pa lahko postane nečloveška, če jo živimo v osamljenosti in zapuščenosti, če je ne spremljata skrb in sočutje. Ko hodimo skupaj, je normalno, da se nekdo počuti slabo, da se mora ustaviti zaradi utrujenosti ali zaradi kakšne nezgode na poti. V takšnih trenutkih vidimo, kako hodimo: ali v resnici hodimo skupaj ali pa smo samo na isti poti, vendar vsak zase, pazimo na svoje koristi in pustimo, da se drugi »znajdejo«. Zato vas na ta 31. svetovni dan bolnikov, sredi sinodalne poti, vabim k razmišljanju o dejstvu, da se lahko ravno ob izkušnji krhkosti in bolezni naučimo hoditi skupaj skladno z Božjim slogom, ki je bližina, sočutje in nežnost.

V knjigi preroka Ezekielja v veliki prerokbi, ki je eden od vrhuncev vsega razodetja, Gospod govori takole: »Sam bom pasel svoje ovce in sam jim bom dajal počitek, govori Gospod Bog. Izgubljene bom poiskal, razgnane pripeljal nazaj, polomljene obvezal, bolne okrepčal [...] Pasel jih bom, kakor je prav« (34,15-16). Izkušnje izgubljenosti, bolezni in slabosti so seveda del naše poti: ne izključujejo nas iz Božjega ljudstva, ampak nas celo postavljajo v središče pozornosti Gospoda, ki je Oče in na poti noče izgubiti niti enega od svojih otrok. Gre torej za to, da se učimo od Njega, da bi bili v resnici skupnost, ki hodi skupaj in je sposobna ne pustiti, da bi jo okužila kultura odmetavanja.

Kot veste, okrožnica *Vsi smo bratje* predlaga aktualizirano branje prilike o usmiljenem Samarijanu. Izbral sem jo kot tečaj, kot točko preobrata, da bi mogli iziti iz »senc zaprtega sveta« ter »misliti in rojevati odprt svet« (prim. št. 56). Med to Jezusovo priliko in med mnogimi načini, na katere je danes bratstvo zanikano, namreč obstaja globoka povezava. Predvsem dejstvo, da pretepeni in oropani človek, zapuščen ob poti, predstavlja stanje, v katerem je puščenih preveč naših bratov in sester v trenutku, ko najbolj potrebujejo pomoč. Ni lahko razločevati, kateri napadi na življenje in na njegovo dostojanstvo izvirajo iz naravnih vzrokov in katere povzročajo krivice in nasilje. V resnici raven neenakosti in prevlada koristi nekaterih že tako vplivata na vsako človeško okolje, da imamo težko katero koli

izkušnjo za »naravno«. Vsako trpljenje se dogaja v neki »kulturi« in med njenimi protislovji.

Pri tem pa je pomembno, da prepoznamo stanje samote in zapuščenosti. Gre za grozovitost, ki jo lahko premagamo pred vsako drugo krivico, ker – kot pripoveduje prilika – je za njeno odpravo dovolj trenutek pozornosti, notranji vzgib sočutja. Dva mimoidoča, ki sta veljala za verna, vidita ranjenca in se ne ustavita. Tretjega pa, Samarijana, nekoga, ki je predmet prezira, gane sočutje in posrbi za tujca ob poti ter z njim ravna kot z bratom. Ko to stori, ne da bi na to sploh mislil, spremeni stvari, ustvari bolj bratski svet.

Bratje, sestre, nikoli nismo pripravljeni na bolezen. Pogosto tudi ne na sprejemanje starosti. Bojimo se ranljivosti, prežemajoča kultura trga pa nas sili, da jo zanikamo. Za krhkost ni prostora. In tako nas zlo, ko vdre in nas napade, omamljene pusti na tleh. Takrat se lahko zgodi, da nas drugi zapustijo, ali pa se nam zdi, da jih moramo zapustiti, da se v odnosu do njih ne bi počutili kot breme. Na ta način se začne osamljenost in nas zastrupi grenak občutek krivice, zaradi katerega se zdi, da so se zaprla tudi nebesa. Pravzaprav se naprezamo, da bi ostali v miru z Bogom, ko se uničuje naš odnos z drugimi in s seboj. Zato je tudi glede bolezni tako pomembno, da se vsa Cerkev meri po evangeljskem zgledu usmiljenega Samarijana, da bi postala veljavna »poljska bolnišnica«. Njeno poslanstvo se namreč, zlasti v zgodovinskih okoliščinah, ki jih doživljamo, izraža v izvajanju skrbi. Vsi smo krhki in ranljivi; vsi smo potrebni tiste sočutne pozornosti, ki se zna ustaviti, se približati, oskrbeti in olajšati. Stanje bolnih je torej klic, ki prekine brezbržnost in zadrži korak tistega, ki napreduje, kot bi ne imel sester in bratov.

Svetovni dan bolnikov v resnici ne vabi samo k molitvi in bližini s trpečimi; istočasno želi tudi ozaveščati Božje ljudstvo, zdravstvene ustanove in civilno družbo o novem načinu skupnega napredovanja. Na začetku navedena Ezekielova prerokba vsebuje zelo ostro sodbo o prednostnih nalogah tistih, ki imajo gospodarsko, kulturno in vladarsko oblast nad ljudmi: »Mleko uživajte, z volno se oblačite, tolste živali koljete, črede pa ne pasete. Oslabelih niste krepčali, bolnih niste ozdravljali, polomljenih niste obvezovali, razkropljenih niste vodili nazaj, izgubljenih niste iskali, temveč ste jim gospodovali trdo in nasilno« (34,3-4). Božja beseda je vedno razsvetljuječa in sodobna. Ne samo v obtožbi, ampak tudi v predlogu. Zaključek prilike o usmiljenem Samarijanu nam namreč nakazuje, kako se

udejanjanje bratstva, ki se je začelo z osebnim srečanjem, lahko razširi na organizirano oskrbo. Gostišče, gostilničar, denar, obljuba o vzajemni obveščenosti (prim. Lk 19,34-35): vse to spominja na službo duhovnikov, na delo zdravstvenih in socialnih delavcev, na zavzetost domačih in prostovoljcev, po zaslugi katerih se na vseh koncih sveta dobro vsak dan zoperstavlja zlu.

Leta pandemije so povečala naš čut hvaležnosti za vse tiste, ki vsak dan delajo za zdravje in raziskave. Vendar ni dovolj, da bi iz tako velike kolektivne tragedije izšli s počastitvijo junakov. Covid-19 je postavil na preizkušnjo to veliko mrežo pristojnosti ter solidarnosti in je pokazal strukturne meje obstoječih sistemov socialnega varstva. Zato je nujno, da hvaležnosti v vsaki državi odgovarja dejavno iskanje strategij in virov, da bi vsakemu človeku zagotovili dostop do zdravljenja in temeljno pravico do zdravja.

»Poskrbi zanj« (Lk 10,35) je Samarijanovo priporočilo gostilničarju. Jezus ga usmeri tudi na vsakega izmed nas in nas na koncu spodbudi: »Pojdi in ti delaj prav tako.« Kot sem poudaril v *Vsi smo bratje*, nam »prilika kaže, s katerimi pobudami je mogoče spet oblikovati skupnost, začeni pri možeh in ženah, ki sprejemajo krhkost drugih, ki ne dopuščajo, da se vzpostavi izključujoča družba, temveč se čutijo bližnje, dvignejo padlega človeka in mu v splošno korist vrnejo čast« (št. 67). Kajti »ustvarjeni smo bili za polnost, ki jo lahko dosežemo samo v ljubezni. Živeti neprizadeto ob bolečini drugega ni mogoča izbira« (št. 68).

Tudi 11. februarja 2023 gledamo na lurško svetišče kot na prerokbo, kot na učno uro, zaupano Cerkvi v osrčju sodobnosti. Ne šteje samo to, kar deluje, in ni pomemben samo tisti, ki proizvaja. Bolni ljudje so v središču Božjega ljudstva, ki napreduje skupaj z njimi kot prerokba nekega človeštva, v katerem je vsak dragocen in nihče zavržen.

Priprošnji Marije, ki je Zdravje bolnikov, izročam vsakega izmed vas, ki ste bolni; vas, ki skrbite zanje v družini, z delom, z raziskovanjem in prostovoljstvom, in vas, ki si prizadevate za spletnje osebnih, cerkvenih in družbenih vezi bratstva. Vsem iz srca pošiljam svoj apostolski blagoslov.

*Rim, Sv. Janez v Lateranu, 10. decembra 2022,
na god Loretske Matere Božje
Papež Frančišek*

Pismo bolnikom

»BOLAN SEM BIL IN STE ME OBISKALI!« (Mt 25,36)

Smo v času pričakovanja drugega Jezusovega prihoda. Gospod je rekel: »Odhajam, da vam pripravim prostor in bom zopet prišel k vam in vas vzel k sebi« (Jn 14,2-3). Njegov prihod se lahko zgodi v vsakem trenutku, ne glede na to, ali smo mladi ali smo stari, smo zdravi ali smo bolni, smo revni ali bogati. Vsak trenutek je lahko zadnji. Zato nam Jezus pravi: »Bodite pripravljene, kajti ob uri, ko ne mislite, bo prišel Sin človekov« (Mt 24,44).

Drugi Jezusov prihod bo povezan s sodbo. To bo dan, ko Bog ne bo molčal (Ps 50,3). Sv. Janez od Križa je zapisal: »Na večer našega življenja bomo sojeni po ljubezni.« Sojeni bomo po tem, koliko dobrega smo storili svojim bližnjim, svojim bratom in sestram v Kristusu, še posebej trpečim, ljudem v stiski, tako ali drugače preizkušeni. Do Gospodovega prihoda se vse skrbno piše v knjigo našega življenja.

Kako bo ob sodbi, je Jezus povedal v prispodobni, ki jo beremo v 25. poglavju Matejevega evangelija. Sin človekov bo sedel na prestol svojega veličastva, pred njim se bodo zbrali vsi narodi in ločil bo ene od drugih, tiste, ki so delali dobro, na eno stran, in tiste, ki so delali zlo, na drugo (v. 31-32). Jezus se v tej priliki izenači z revnimi, lačnimi, žejnimi, bolnimi, jetniki in tujci, ko pravi: »Karkoli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (v. 40).

Gospod se izenači tudi z bolnimi, ko reče: »Bolan sem bil in ste me obiskali« (v. 36). Ko obiščemo bolnega človeka, obiščemo Jezusa samega. Ko smo na obisku pri bolniku, smo pri Jezusu samem, pri trpečem Jezusu, pri Jezusu na križu. Velja tudi obratno: če nismo obiskali bolnika, nismo obiskali Jezusa. Obiskovati bolne je tudi eno od telesnih del usmiljenja. Sv. Ignacij Lojolski pravi, da se ljubezen bolj kaže v dejanjih kot v besedah.

V času epidemije covida-19 so bili obiski bolnikov težava, še posebej tistih, ki so bili okuženi. Obiski so bili omejeni, če ne celo prepovedani, odvisno od posameznih bolnišnic, oddelkov in domov za ostarele. Marsikje smo bili bolnišnični duhovniki redke izjeme, ki smo lahko obiskovali bolne. Pa tudi za nas so veljali precej strogi preventivni ukrepi. Bolniki so nam bili zelo hvaležni za obisk v tem obdobju. Hvaležni so nam bili tudi njihovi sorodniki. Še vedno hranim njihova pisma in telefonska sporočila, ki so jih napisali v znamenje hvaležnosti.

To je nekaj najbolj groznega, da imaš svojca v bolnišnici ali v domu starostnikov, pa ne moreš do njega. Veš, da je hudo bolan, pa ne moreš biti ob njem, ko ta umira. Marsikdo še danes nosi travme, ker se ni mogel posloviti od svojih najdražjih, jim izreči besede zahvale ali odpuščanja. Hvala Bogu se je kasneje nekoliko sprostilo. Stvari pa še danes niso take, kot bi si jih želeli.

Bogu sem zelo hvaležen, da sem poleg župnije odgovoren še za duhovno oskrbo v UKC Maribor in Domu Danice Vogrinc. Ob neki priložnosti sem dejal, da bi si želel, da bi bilo obiskovanje bolnih moje zadnje duhovniško dejanje. Človek si nikakor ne more želeti plemenitejšega poslanstva, kot je biti ob bolnih, trpečih in umirajočih. Gre za svete trenutke, ki močno zaznamujejo človeka, se globoko zarišejo v njegovo dušo.

Rad povem misel, ki sem jo slišal od prejšnjega bolnišničnega duhovnika, ko so ga spraševali, zakaj je križ v Slomškovi kapeli v bolnišnici brez korpusa. Njegov

odgovor je bil: »Jezus leži v sobah na bolniških posteljah.« In tega Jezusa imam priložnost vedno znova obiskovati. Včasih je tako preizkušen, da ne more imeti drugega imena kot Kristus.

Ko sem pri bolnih, najraje poslušam. Tisti, ki so bolj pri močeh, so navadno zgovorni. Največ srečanj je s težko bolnimi, ki lahko komaj še kaj spregovorijo ali pa tudi tega ne več. Takrat mi ne preostane drugega, da molim za bolnega in ga mazilim ter sem v tišini ob njem. Tega ali onega tudi primem za roko in mu dam čutiti, da sem mu blizu v njegovi stiski. Najhuje je, ko se je treba posloviti od otroka ali od mladega človeka, ki bi imel še vso prihodnost pred seboj, če se mu ne bi bližalo slovo.

V zadnjem obdobju sem nekajkrat slišal kakšnega bolnika, ki se je spraševal: »S čim sem si to zaslužil?« Težko je odgovoriti na tako vprašanje. Ne verjamem, da Bog pošilja bolezen ljudem. Vsekakor pa jo dopušča. Apostol Pavel pravi: »Da tistim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu« (Rim 8,28). Potrjen sem v veri, kadar srečam bolnika, ki je popolnoma predan Božji volji. Pred nedavnim mi je nekdo rekel: »Bog že ve, kaj dala.« Ja, Bog to dopušča, in če to dopušča, mora imeti neki smisel. Je pa veliko lažje modrovati, ko je človek zdrav, kot pa, ko je bolan.

Sem zelo hvaležen tistim župnikom in svojcem, ki poskrbijo za to, da pokličejo duhovnika, ki je odgovoren za duhovno oskrbo. Marsikdo bi si želel duhovnika, pa nihče ne poskrbi za to. Nekateri odlašajo z obiskom duhovnika, vendar se ta »računica« vedno ne izide. Zakrament bolniškega maziljenja je namenjen telesnemu in duhovnemu zdravju bolnega. Bog deluje po zakramentu, po molitvi duhovnika. Veliko sem videl že takih, ki so ozdraveli, pa tudi take, ki so odšli pripravljene, spravljene h Gospodu. Bogu hvala za vse!

P. Ivan Hočevar DJ, bolniški duhovnik v Mariboru

Pomagajmo trpečim v **POTRESU V TURČJI IN SIRIJI**. Potres je prizadel kraje, ki so do nedavnega bili še v vojni, pa tudi danes tam še ni popolnega miru. Zelo blizu središča potresa deluje salezijanska skupnost v Aleppu v Siriji. Sredstva, ki jih bo zbrala Fundacija don Bosko, bodo zelo hitro prišla do potrebnih. Več informacij na www.donbosko.si.

Darove lahko oddate v župnišču ali nakažete na račun:

USTANOVA FUNDACIJA DON BOSKO, RAKOVNIŠKA UL. 6, LJUBLJANA
TRR: SI56 0205 8026 2282 413, SKLIC: SI00 300, NAMEN:
POMOČ TURČJI IN SIRIJI. Vse trpeče spremljajmo z molitvijo..

VABLJENI K DAROVANJU ZA SVETE MAŠE

Po naših namenih lahko molimo v krščanskem občestvu, svoje prošnje pridružimo Jezusovi daritvi.

ZAKRAMENT SPRAVE – SPOVED lahko prejmemo vsak četrtek od 18.00 ure naprej v župnijski cerkvi ali po dogovoru.

VSAK ČETRTEK MOLIMO ROŽNI VENEC

za duhovne poklice, družine in župnijo.

Vabljeni ob 18.30 v cerkev ali pa v ta namen molite doma.

KARITAS vabi k sodelovanju pri **POSVOJITVI NA DALJAVO.**

Od škofije je bilo dano dovoljenje, da se lahko nadaljuje načrtovanje zvonika. Upajmo, da se bodo **zvonovi**, posvečeni Mariji Pomočnici, sv. Nikolaju in sv. Janezu Bosku, čimprej oglasili. Priporočamo se za darove na TRR ali osebno.

Svete maše ob nedeljah in praznikih:

8.00 - Sv. Brida; 10.00 in 11.30 – Ankaran

Svete maše med tednom:

19.00 v župnijski cerkvi – vsak dan

torek 16.00 Valdoltra ni v juliju in avgustu

četrtek 17.00 Sv. Brida ni v juliju in avgustu

Spovedovanje: **ČETRTEK OD 18.00 V ŽUPNIJSKI CERKVI**

NEDELJA PRED SVETO MAŠO V ŽUPNIJSKI CERKVI

Kadarkoli po dogovoru

Telefon: **05 652 12 12; 041 243 278** – župnik Franc Šenk SDB

Elektronska pošta: **zupnija.ankaran@rkc.si**

Spletna stran župnije: **ankaran.donbosko.si**

Transakcijski račun: **IBAN SI56 0432 1000 3318 296, BIC KBMASI2X**